

STUCGILDE

Magazine

EDITIE
2
2021

WOORD VAN DE VOORZITTER

Tijdens de laatste ALV werden Anton van Delden en Jaap Poortvliet verrast met een wel heel bijzonder cadeau...

HANS GEERKEN

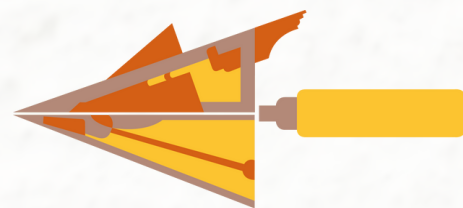
Hans Geerken was de tweede voorzitter van Het Neerlandsch Stucgilde. "De verbroedering die is ontstaan door liefde voor het vak, is prachtig om te zien."

STUCMARMER

Het volledig naar je hand kunnen zetten van het stucmarmor in compositie van kleuren en adering biedt de ultieme uitdaging aan de vakman.

WIST JE DAT?

In deze editie aandacht voor een bijzonder gevel-element dat gekoesterd moet worden. Wie weet wat het is?

Het Neerlandsch Stucgilde

COLOFON

Redactie: Jet Hoogerwaard (eind)redactie en schrijven, Anton van Delden
Beeld: Anton van Delden, archief Neerlandsch Stucgilde, Jet Hoogerwaard, privébeeld
Contactgegevens: info@stucgilde.nl, 0318-547373

Stucgilde Magazine is een initiatief van Het Neerlandsch Stucgilde. Niets uit deze uitgave mag zonder toestemming van Het Neerlandsch Stucgilde worden overgenomen of worden gekopieerd voor commercieel gebruik. Voor informatie over de rechthebbenden van beeld en tekst: info@stucgilde.nl

WOORD VOORAF

door Anton van Delden

Hier is alweer het tweede nummer van ons nieuwe digitale magazine. Gelukkig mochten we de afgelopen tijd weer iets meer ondernemen met elkaar dan ten tijde van de uitgave van het eerste nummer, het jubileumexemplaar. Helaas is bij het schrijven van dit voorwoord de situatie van coronabesmettingen wederom verslechterd en zijn er weer de nodige maatregelen afgekondigd...

"Jaap en ik werden flink in het zonnetje gezet bij de laatste ledenvergadering"

Beeld: Suzanne van de Kerk fotografie

Gelukkig kon de afgelopen ledenvergadering, net als het gezellige 'rondje Gouda' en de diploma-uitreiking nog veilig en verantwoord gehouden worden. Daar waren de leden wel aan toe na zo'n lange tijd. Ondanks de aangescherpte regels gaan we wel gewoon door met plannen en organiseren van diverse activiteiten die te vinden zijn in de agenda verderop dit magazine. Uiteraard blijven we bij elke activiteit kijken of deze ook werkelijk veilig en verantwoord kan doorgaan of wederom moet worden doorgeschoven.

Op de laatste druk bezochte ledenvergadering werden mijn maatje Jaap Poortvliet en ikzelf flink in het zonnetje gezet. Naar aanleiding van het gezamenlijk na twintig jaar beëindigen van onze opleidingsactiviteiten, om hiermee ruimte te maken voor onze opvolgers, had het bestuur van Het Neerlandsch Stucgilde uit naam van de leden een kunstenaar in de arm genomen om een bronzen beeld te maken van een foto die voor veel van de leden wel bekend is: de foto die ook weer op het voorblad van dit nummer staat.

Geweldig! Wat een eer en wat een mooi cadeau. We werden er alle twee stil van, en dat gebeurt niet zo vaak! Het cadeau straalt zoveel symboliek uit! Welke? Dat staat uitgebreid beschreven op onze sociale media: Facebook, LinkedIn en Instagram. Langs deze weg nogmaals bedankt voor het prachtige gebaar.

In dit nummer is van alles te lezen over de examens, het succes van de opleiding en ondanks de kleinschaligheid ervan kan het een voorbeeld zijn voor andere kleine ambachtelijke sectoren. Daarnaast lees je in deze editie een interview met Hans Geerken, tweede voorzitter van het Neerlandsch Stucgilde.

Ook hebben we een mooi artikel over stucmarmer, waarmee de leerlingen en onze leden ook weer met elkaar bezig geweest zijn in de afgelopen weken, maar ook weer de vaste rubrieken, waarin stucwerk centraal staat.

Veel leesplezier met dit tweede nummer en geef gerust door aan iedereen die maar wil, dat je je gratis kan aanmelden voor dit magazine bij onze secretaris. Een mail sturen is voldoende, met als onderwerp 'toezending digimagazine Stucgilde'. Dan zorgen wij ervoor dat hij twee keer per jaar in je inbox te vinden is. En heb je een idee voor een artikel? Geef ook dat gerust door aan ons, alle input is welkom!

STUCMARMER

JE KUNT ER PRACHTIGE DINGEN MEE MAKEN!

Tijdens de ledenvergadering in oktober van het Neerlandsch Stucgilde is stilgestaan bij enkele exclusieve afwerkingen die bij het werk van een stukadoor horen. Wat bezielt mensen om een afwerking van wanden of plafonds te vragen die vele malen kostbaarder is dan echt marmer? (Tekst: Wijnand Freling)

Het volledig naar je hand kunnen zetten van het stucmarmer in compositie van kleuren en adering, de kleurschakeringen en tekeningen, biedt de ultieme uitdaging aan de vakman. Na eindeloos schuren, polijsten en politoeren ontstaat het stucmarmer: een naadloos glanzend kleurrijk oppervlak. Vervolgens kunnen op dit oppervlak voorstellingen worden uitgefreesd die daarna gevuld worden met andere kleuren stucmarmer. Dit is dan scagliola. Voor de eerste verschijningsvormen van stucmarmer gaan we naar Beieren. In de residentie van München, in onder andere het Antiquarium, maakt Blasius Fistulator (vóór 1570-1622) begin 17e eeuw prachtig stucmarmer en scagliolawerk. De oudste vermelding is een scagliolatafel uit 1590 van zijn hand. In Carpi in Italië is de uitvinder Guido Fassi (1584-1649) die in de kathedraal een rouwbord van Cristoforo Priori maakt in 1611.

In Nederland komt dit kostbare werk pas voor in de late 18e en begin 19e eeuw. De tuinkamer in Huis Doorn uit 1796 is van de hand van J.F. Gigel. In 1816 vervaardigt hij het stucmarmer in de stuczaal in Paleis Soestdijk. In 1818 gevolgd door de balzaal in Paleis Noordeinde. De bewerkelijkheid en de kostbaarheid van het stucmarmer past uitstekend bij Jaap Poortvliet en Anton van Delden.

Aanjagers van het eerste uur in de opleiding tot meester restauratiestukadoor hebben zij in tomeloze energie het vakmanschap verder gebracht. Als docent hebben zij een schare aan vaklieden opgeleid. Inmiddels staat er een opleiding waar zij net zoveel glans aan hebben gegeven als aan het stucmarmer. Het stokje hebben zij inmiddels aan een nieuwe generatie docenten overgedragen.

IN DE PLANNING... voor 2022

Januari: nieuwjaarsreceptie in samenwerking met de NOA

Maart/april: ALV voorjaarsvergadering

Medio April: Mogelijke doedag

17/18/19 mei Deelname Beurs Monument

Mei/juni: het traditionele rondje, bestemming en organisatie nader te bepalen

Oktober: jubileumreis naar Duitsland

Oktober/november: mogelijke doedag

November: ledenvergadering

o.v.b. nog een stucgerelateerde excursie

GESLAAGDE MEESTERS

Op 16 september alleen maar happy faces in het gebouw van de NOA in Veenendaal: acht studenten ontvingen die dag hun diploma Meester Restauratiestukadoor! Het was een feestelijke avond, doorspekt van tradities, daarover lees je meer op de website van de NOA, in een verslag van Bart van der Vorst, via de link: noa.nl/nl/nieuws/feestelijke-diploma-uitreiking

De nieuwe meesterstukadoors, van links naar rechts: Gerbert Tichem, Wim Hellings, Vincent Leijtens; Maikel van Dinther; Casper Vranken; Mark Gerritsen; Bruce Hoffman en Theijs Kerks.

Enkele docenten, achter hun studenten, van links naar rechts.: Fekke Haringsma, Marcel Vlasblom, Marijn van Dongen, Lois Vlasblom, Jaap Poortvliet en Anton van Delden.

Foto: Wijnand Freling – beschermheer Stucgilde

Foto onder: het eindwerkstuk van de examenkandidaten 2021

Met een laatste praktische eindopdracht mochten de leerlingen in zes lange dagen laten zien dat zij, naast hun reeds behaalde theorie en bijzondere technieken-onderdelen, in staat waren om het door de branche vastgestelde eindniveau te kunnen halen. Acht kandidaten behaalden hiermee hun diploma.

Dit diploma geeft recht op lidmaatschap van het Neerlandsch Stucgilde, waardoor zij met de nieuw verworven kennis en vaardigheden in de komende jaren ervaring kunnen gaan opdoen en delen met collega's die al langer met deze fantastische specialisatie binnen ons vakgebied bezig zijn.

Een leven lang leren

Overall duikt deze term de laatste tijd ineens op binnen het onderwijs en bij theoretisch opgeleide beleidsmakers, soms lijkt het wel of er iemand het wiel opnieuw heeft uitgevonden en iedereen er verwonderd naar kijkt. Eeuwenlang zijn ambachtsmensen hier namelijk gewoon al mee bezig en geloof maar, als we echte vakmensen willen opleiden, zal dat ook gewoon nog eeuwen zo blijven.

De leden van Het Neerlandsch Stucgilde hebben deze nieuwe groep jonge meesters inmiddels gefeliciteerd en verwelkomd en hierbij de hoop uitgesproken om nog vele ervaringen en kennis met elkaar te mogen gaan delen. Chapeau!

OOK MEESTER WORDEN?

BEN JIJ OF KEN JIJ IEMAND DIE HET FANTASTISCH ZOU VINDEN OM DE OPLEIDING TE VOLGEN?

Iedereen die geïnteresseerd is in het volgen van deze driejarige opleiding wordt van harte uitgenodigd om contact op te nemen via Het Neerlandsch Stucgilde, of via Savantis. De eerste intakegesprekken zijn al gevoerd, maar erbij aansluiten is nog mogelijk. Toelatingseisen: diploma gezelschapstukadoor, een aantal jaar praktijkervaring en het bezit van een dosis passie voor het vak.

EEN SUCCESVERHAAL OP MICROSCHAAL...

Een mogelijk voorbeeld voor andere ambachtelijke beroepen als het gaat om het opleiden van vakmensen!

Zoals in het vorige magazine beschreven, werd de opleiding voor meester-restauratiestukadoor opgestart door een handvol 'vakidioten' die de kennis over hun ambacht langzaam zag verdwijnen. Met elkaar richtten zij Het Neerlandsch Stucgilde op. Het eerste agendapunt op de eerste vergadering was het opleiden van vakmensen. Wat dat initiatief heeft opgeleverd, lees je hieronder.

Twintig jaar geleden werd Het Neerlandsch Stucgilde opgericht, en de betrokken leden, veelal ondernemers met een eigen stukadoorsbedrijf, maar ook onze bijzondere leden met hun eigen specialistische achtergronden, waren er al snel over uit: zij moesten zich met elkaar sterk maken voor het overbrengen van kennis en vaardigheden om het ambacht van meester-restauratiestukadoor in stand te houden en hopelijk zouden ze hiermee in de toekomst een brug kunnen slaan naar het hogere onderwijs en aanverwante organisaties.

Geen specifieke opleiding

Kennis en kunde vloeide in de vorige eeuw weg door vergrijzing in combinatie met de naweeën van de crisis in de bouw, jarenlange behoefte aan veel snelle en simpele (hoog-) bouwbehoefte. Tel daarbij op dat er geen specifieke opleiding was voor de specialisten in het stukadoorsvak, en alle ingrediënten om een beroepsgroep te laten uitsterven waren aanwezig.

"Het opleiden van specialistische vakmensen staat onder druk"

Het opleiden van specialistische vakmensen stond sowieso in die tijd al onder druk, door het ontbreken van voldoende financiële middelen en de verstikkende wet- en regelgeving die er was. In die tijd kampte het vak van stukadoor ook nog eens met een oubollig imago. Met je handen werken was niet meer van die tijd. Kennisdelen en echte, hechte samenwerking tussen verschillende bedrijven stond al eeuwen haaks op de filosofie en werkwijze van de ambachtelijke bedrijven, veelal familiebedrijven, waar een zeer gesloten cultuur heerste. Daarbij was er sprake van modernisatie en expansiedrift, waardoor veel kleine, maar waardevolle bedrijven het soms moeilijk wisten te

Iedereen afzonderlijk realiseerde zich dat er vernieuwing en modernisatie nodig was en dat er een aantal algemene beroeps-overstijgende voorwaarden voor nodig waren om dat te realiseren. Zoals niet bang zijn om tegen de stroom in te zwemmen, het doel voor ogen te houden ondanks eventuele obstakels, en de wil om zonder winst of eigenbelang jezelf in willen zetten voor een groter doel.

Oud en jong bijeenbrengen

Nog een vereiste: de verantwoordelijkheid voelen om een eeuwenoud beroep op een juiste manier over te brengen aan de jongere generatie. Breng jonge, talentvolle én ervaren vaklieden bijeen, door middel van ongedwongen activiteiten, en er ontstaat vanzelf kennisoverdracht en verjonging, zo was de gedachte.

En dit werkte!

redden, maar de leden van Het Neerlandsch Stucgilde waren vastbesloten om het tij te keren. De kennis uit het verleden gold daarbij als garantie voor een verantwoorde vernieuwing in de toekomst.

Met wat hulp van de branche, werd de oprichting van een branche-erkende driejarige opleiding een feit. Een meesterstuk dient als afsluiting van de opleiding, waarbij een van te voren vastgesteld eindniveau gehaald moet worden. Dat waarborgt de kwaliteit. Maar voorkomt ook de zogenaamde "kijken hoever we komen met de middelen die we hebben"-mentaliteit, waarbij kwaliteit snel ondergeschikt kan gaan worden. De eerste lichter meester-restauratiestukadoors startte in 2003 met de opleiding, vele lichten volgden. Een groot deel van de gediplomeerden sloot zich aan bij Het Neerlandsch Stucgilde, om zo van elkaar en met elkaar te blijven leren. Inmiddels is Het Neerlandsch Stucgilde een begrip in de bouw- en restauratiewereld geworden, en zijn er bijna zestig deelnemers geweest die de opleiding met goed resultaat hebben voltooid en daardoor de titel

"Het is zeker rendabel om op deze manier ambachtelijk en kleinschalig onderwijs te geven!"

'meester-restauratiestukadoer' mogen dragen. Daarmee hebben de vakidioten van twintig jaar geleden hun plicht om het ambacht door te geven weten veilig te stellen. Veel geslaagde deelnemers van de eerste lichten zijn tegenwoordig zelfstandig met mooie projecten bezig, maar houden zich ook bezig met besturen en opleiden binnen de branche. Als je dus de in deze tijd op veel terreinen populaire vraag zou stellen of het rendabel is om op deze manier ambachtelijk en kleinschalig onderwijs

De gildeleden - vakidioten - in oude sferen (2011)

te geven, dan is er maar een antwoord mogelijk: ja zeker! Maatschappelijk gezien zorgt het onder andere voor behoud van het cultureel erfgoed, en dat is onbetaalbaar en noodzakelijk op langere termijn. Vakmensen zijn hierbij nodig.

Ambachten dreigen het onderspit te delven

Net zoals de beroepsgroep van (restauratie-) stukadoors twintig jaar geleden onder druk kwam te staan, gebeurt dat vandaag de dag bij talloze andere ambachtelijke beroepen. Door wederom het enorme tekort aan huizen (onder andere), de hoge opleidingskosten en de ogenschijnlijk ingewikkelde en soms verstikkende regelgeving in het onderwijs, die creatieve oplossingen in de weg zitten dreigen vele ambachtelijke beroepen het onderspit te delven. Maar als het bij de stukadoors gelukt is om succesvol tegen de stroom in te zwemmen, zij het op microschaal, dan zou het ook bij andere beroepsgroepen mogelijk moeten zijn, zo stelt Het Neerlandsch Stucgilde. Het is mogelijk om de kennis en vaardigheden van elke ambacht over te dragen, én de passie! Ook in deze tijd, waarin moderne sleutelwoorden als 'modulair', 'snel' en 'korte leerroutes' aan de orde van de dag zijn. In de praktijk laat zich dat slecht mixen met het woord 'ambachtelijk', waarbij inzet, doorzettingsvermogen, inzicht en veel en lang herhalen noodzakelijk zijn om voldoende ervaring op te doen. Dat het mogelijk is, wordt met de succesvolle opleiding tot restauratiestukadoer bewezen. Het Neerlandsch Stucgilde wil hiermee graag een voorbeeld zijn voor andere beroepsgroepen die het moeilijk hebben. Het is mogelijk om het tij te keren!

TOPJE VAN DE IJSBERG

In deze rubriek laten wij schades zien uit onze dagelijkse praktijk. Hierbij is vaak het zichtbare deel maar een klein onderdeel van het grotere onderliggende probleem. Signaleren en herkennen van deze schade is zeer belangrijk bij het voorkomen van gevolgschade. Bij het maken van een herstelplan is er een deskundig onderzoek nodig. Met deze rubriek hopen we een stukje bij te dragen aan het herkennen van dit vaak onzichtbare deel van een schade.

BUIGEN OF BARSTEN

Het verhaal achter de scheur

Tekst en beeld: Anton van Delden

We kunnen rustig vaststellen dat er bijna geen oud gestukadoord plafond in Nederland te vinden waar geen scheurtje in te vinden is. Soms zichtbaar, soms onderhuids en soms tijdelijk heel mooi weggewerkt. Is dat nu eigenlijk zo erg, wordt mij regelmatig gevraagd. Vaak gevolgd door de opmerking: "Het hangt er al een paar honderd jaar meneer, dat dient echt mijn tijd wel uit!"

Is die aanname nu echt verkeerd?

Ja en nee. We moeten zeker niet met zijn allen in paniek schieten bij het zien van een scheurtje. Het zou eigenlijk raar zijn als er in geen enkel oud gestukadoord plafond een scheurtje zou zitten. Zeker wanneer we bedenken hoe er gebouwd is in de tijd, met veel houten onderdelen die makkelijk kunnen bewegen bij veranderende omstandigheden, zoals de toename van verkeer bijvoorbeeld, wat veel meer trilling met zich meebrengt. Of wat te denken van de veelal gebruikte houten funderingspalen in combinatie met de huidige grondwaterstandveranderingen. Dat doet iets met een pand en dus ook met het relatief zachte, maar stijve stucwerk. Veelal op riet aangebracht zal dit beperkt meebuigen met de kleine bewegingen van een gebouw, maar soms ook barsten, maar niet loskomen. Bij een plafond dat is opgebouwd uit kalk en zand en waar de geornamenteerde invullingen uit volledig gips bestaan, zal er ter hoogte van de overgang ook een krimp-scheurtje kunnen ontstaan.

Waakzaamheid en alertheid

Ook hierbij zit er normaal gesproken niets los en is de aanname van de klant nog steeds waarheid. Er schuilt ook wel een groot gevaar in een te snelle aanname. Er zijn namelijk ook andere scheuren mogelijk, vaak zijn deze ook het gevolg van een andere onderliggende schade, bijvoorbeeld lekkages of andere oorzaken die onmiddellijk actie vereisen en waarbij nog los van het mogelijk monumentale verlies, ook een onmiddellijk gevaar is voor mens en dier, die er vaak gewoon onbevangen en onbewust onder wonen en/of werken.

Hierbij is de bovengenoemde gemakkelijk geroepen aanname niet alleen onjuist, maar zelfs ineens gevaarlijk geworden.

Het gaat te ver om in dit stukje in te gaan op alle kenmerken van scheurvorming en mogelijke oplossingen, het is ook zeker niet nodig om massaal in paniek te raken, maar kijk eens een keer serieus omhoog en neem dan even de tijd om het plafond eens echt goed te bekijken. Als je dan ook maar enige twijfel hebt over wat je ziet, laat er iemand naar kijken. Belangrijk hierbij is dat het een expert in stucwerk is die verder kan kijken dan de scheur alleen.

De foto's die je ziet wanneer je verder scrollt, laten zien dat een scheurtje in een plafond per definitie niet altijd zo onschuldig is. Waakzaam en alertheid zijn hierbij de sleutelwoorden gebleken.

BUIGEN OF BARSTEN

Het verhaal achter de scheur - de foto's

Hier was acuut actie nodig...

In het plafond zijn enige scheuren zichtbaar.

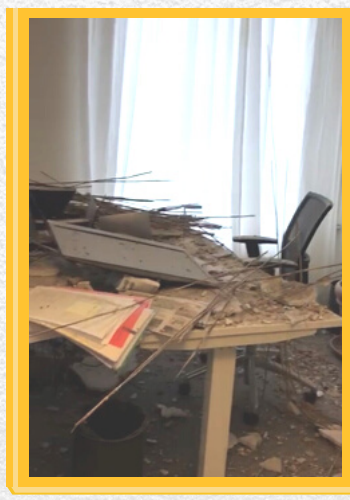
Nader onderzoek geeft aan: plaatselijk 12 cm los van de ondergrond.

Dit deel moest er uiteindelijk uit.

Net op tijd erbij, want de oplossing van de eigenaar was niet duurzaam.

Het had tot grote problemen kunnen leiden, en dat wil niemand!

HANS GEERKEN

*TWEEDE VOORZITTER VAN HET NEERLANDSCH STUCGILDE
'ER IS NOG VEEL TE DOEN!'*

De zeventigjarige Hans Geerken is voor veel stukadoors, jong en oud, een bekende verschijning. En dat is niet alleen omdat je hem door zijn lengte nauwelijks over het hoofd kan zien. Hij heeft een duidelijke visie, en vindt altijd wel een weg om deze – helder en duidelijk – over te brengen.

Hoe ben je betrokken geraakt bij de oprichting van het gilde?

Hans: “Het zal een jaar of dertig geleden zijn geweest dat ik met Jaap Poortvliet voor werk op reis ging naar Athene. Onder het genot van een goed glas wijn voerden we diepe gesprekken over het vak, en over wat we misten in het restauratievak. Daarbij bedachten we hoe we dat gemis konden oplossen. De gildenvorm sprak ons allebei wel aan.

Ik werkte bij de Navas, de voorganger van de NOA. Ik ben daar terechtgekomen, omdat ik bij de Stichting Vakopleiding heb gewerkt, als consulent. Navas zocht iemand die de ondernemersopleiding kon vormgeven. Dat heb ik toen gedaan. Ik wist natuurlijk vanuit mijn betrokkenheid bij de Navas welke bedrijven zich bezighielden met restauratie, deze bedrijven heb ik allemaal benaderd. Stuk voor stuk waren ze enthousiast, er was maar één bedrijf dat bedankte voor de eer.”

Na een tijdje ben je voorzitter geworden: hoe is dat zo gekomen?

Hans: “Ik heb eerst het secretariaat gedaan en ben aan de slag gegaan met het ontwikkelen van de opleiding. Daar is heel veel tijd in gaan zitten,

Hans bij het wereldrecord lijsttrekken in 2002, met de voormalig titelhouder.

maar ik heb er heel mooie herinneringen aan. Natuurlijk zijn er altijd dingen waarvan je achteraf zegt: ik had het toch liever anders gedaan, maar over het geheel genomen ben ik meer dan tevreden. Tien jaar na de oprichting heeft Jaap het voorzitterschap aan mij overgedragen, Anton is de derde voorzitter na mij. Ik ben trots op hoe Het Gilde is uitgegroeid tot een mooie vakvereniging. De verbroedering is prachtig om te zien. Er is heel veel liefde voor het vak bij iedereen die aangesloten is en dat maakt Het Neerlandsch Stucgilde sterk.”

Hoe ben je nu nog betrokken bij het Neerlandsch Stucgilde?

Hans: “Ik ben nog steeds op heel veel manieren betrokken bij Het Neerlandsch Stucgilde, daarom mis ik het voorzitterschap ook niet. Onlangs heb ik nog deelgenomen aan een intakegesprek en ik was ook aanwezig bij het rondje Gouda, waarbij alle leden bij elkaar komen om onder andere mooi stucwerk te bekijken. Ik voorzie een nog grotere toekomst voor Het Neerlandsch Stucgilde. Er is nog zoveel te doen, ook buiten de opleiding om, waardoor we sterker kunnen worden en ons kunnen verbeteren. Ik draag daar graag aan bij. Als ik kan helpen, dan doe ik dat!”

WIST JE DAT...

Wist je dat... vroeger schoenschrapers in de gevels van huizen werden verwerkt?

Schoenschrapers komen uit de tijd dat de straten nog niet bedekt waren met asfalt of prachtig betegelde stoepen waar het regenwater keurig wordt afgevoerd in het riool. Kortom een tijd waarin de straten dus behoorlijk smerig waren. Tel daar de vele paard en wagens maar ook de vele loslopende honden met hun uitwerpselen bij op en je kan je gemakkelijk een voorstelling maken hoe dat eruit heeft gezien.

Met de komst van de steeds mooier wordende huizen, kwam er ook een behoefte aan het schoonmaken van je schoenen. De “gewone” bevolking liep vaak op klompen die eenvoudig bij de voordeur werden uitgedaan. Deze oplossing was voor de wat hoger op de sociale ladder staande bevolking natuurlijk uit de boze. Dus werd hiervoor de schoenschraper bedacht, hiermee kon je namelijk de onderkant van je schoen schoon schrapen voordat je de, vaak met prachtig marmer beklede hal betrad. In het begin werd er gewoon een stuk ijzer, wel of niet versierd, in de grond gestoken. Dit bleken echter wel vaak letterlijke struikelblokken te zijn in het straatbeeld en daarom ging men uiteindelijk over tot een gat in de gevel met daarop een eenvoudige ijzeren strip gemonteerd. Maar we komen ook de mooiste en uiteenlopende varianten tegen zoals het voorbeeld van gietijzer in een gestukadoorde gevel hierboven laat zien.

Helaas zijn er, veelal door onwetendheid over de betekenis, al veel van deze kleine juweeltjes verdwenen. Onze oproep hierbij is dan ook om vanaf nu deze schoenschrapers te gaan herkennen, koesteren en zo ook te gaan bewaren voor de generaties na ons.

De schoenschraper heeft tegenwoordig een wat bescheiden en verscholen rol, maar wel één met een mooi verhaal uit een zeer nuttig verleden.

VOLGENDE KEER IN HET STUCGILDE MAGAZINE

*Ben Benner: dé
kenner van veel
stucmethodes, over
zijn inbreng als
docent en bijzonder
lid van het
Neerlandsch
Stucgilde*

*Volg ons op social
media:*

EN DEEL, EN LIKE!

*Een partner van
een van de
gepassioneerde
meester-
stukadoors over
Het Gilde...*

*Een nieuwe Wist je
dat... én een Topje
van de ijsberg*

*En meer over
het mooie
ambacht dat
stukadooren heet!*

*Wil je iets kwijt aan de
redactie? Of wil je
meewerken aan dit
magazine? Stuur een
mail naar
info@stucgilde.nl onder
vermelding van
'Magazine'*